

Bed of sad stories?

Een tafel met een stoel, een laptop. Vier stevige lampen schijnen op het decor dat me nog het meest doet denken aan een radiostudio. Om me heen hoor ik vogels fluiten. Ik kan het niet lijmen met het zwarte geheel dat ik voor me zie. Thomas Dudkiewicz zit aan tafel, een paar minuten verwijderd van zijn eerste voorstelling van *Bedtime Stories* op het Jonge Harten Theaterfestival. Uitdagend kijkt hij het publiek in. Dan drukt hij op een knop. Onweer. “It was a dark night...” Zijn stem neemt me mee naar een plek ver van het Grand Theatre. Het zal nog een tijd duren voor ik weer met beide benen op de vloer van de grote zaal sta.

Ik word meegevoerd naar het bed van Lilly, een jong meisje dat aandachtig luistert naar het verhaal dat haar vader vertelt. Ze smeekt om een nieuw verhaal. Die krijgt ze, zolang ze maar niks tegen haar moeder zegt. Lilly's personage komt tot leven, mede door de surround sound speaker set die gebruikt wordt. Dat zo'n goede geluidskwaliteit ook zijn nadelen heeft, wordt me duidelijk wanneer Lilly haar huil- en schreeuwbuien lijkt te kennen.

Thomas weet al zijn personages haarscherp neer te zetten. Met verschillende stemmen, dialecten en mimiek geeft hij ze de identiteit die ze verdienen. Het publiek mag haar eigen beelden scheppen. En dat zijn er nogal wat met twee verhalenvertellers in de hoofdrol. Helpend hierbij zijn overigens ook de alledaagse geluiden die afgespeeld worden en die afdwalen onmogelijk maken. Het hoorspel roept bij mij zowel een duister als warm gevoel op. Tegelijkertijd maken de uitspraken van de personages me regelmatig aan het lachen.

Na een poosje word ik ruw uit het verhaal gehaald. Het stuk eindigt in het donker. Versuft kijk ik om me heen, recht in de ogen van mijn buurvrouw. We staren nog even voor ons uit voor we opstaan. In stilte lopen we, achter elkaar, naar de foyer. Pas daar durft de eerste voorzichtig zijn ervaringen te delen. Ik spreek deze observatie later uit bij het Notenkrakersgesprek. Hier wordt het stuk nabesproken met de theatermaker, gespreksleiders en een deel van het publiek.

De eerste minuten van dit nagesprek kijkt iedereen verdwaasd voor zich uit. De impact van de voorstelling is voelbaar. Na een rookpauze sluit de vrolijke theatermaker zich bij ons aan. Zijn humeur werkt aanstekelijk en de sfeer wordt lossier. Er wordt veel gelachen. Thomas heeft niet alleen het hoogste woord, maar blijkt ook het hoogste drinktempo te hebben. Enthousiast vertelt hij over het stuk, de gemaakte keuzes en zijn geloof in verhalen. Wij strooien op onze beurt met termen als intiem, ‘verwarrend’, ‘beeldend’ en ‘alsof je ronddobbert in een draaikolk.’ Voor we het weten zijn de wijnflessen leeg en de noten gekraakt. De bescheiden Thomas vraagt zich tenslotte nog af of hij misschien teveel aan het woord is geweest. Hij bedankt ons maar voegt eraan toe dat dit óók iets over het publiek zegt. “Jullie maken zelf de beelden. Ik geef alleen de woorden.”